

Nr 774

Av herr Holmberg m. fl., om utbyggnad av industrihälsovården.

(Lika lydande med motion nr 629 i Första kammaren)

I motion nr 65 i andra kammaren år 1962 aktualiserades från kommunistiska motionärer frågan om en utbyggnad av industrihälsovården, varom förslag begärdes. Vid 1963 års riksdag anknöts här till, men yrkandet fick en begränsning till att yrkesmedicinska avdelningar vid i första hand regionsjukhusen skulle inrättas. Utgångspunkten har varit att *hela* frågan är en samhällelig angelägenhet. I konsekvens härmed skall både den yrkesmedicinska vården och industrihälsovården vara underställda samhället.

I slutet av juni i fjol framlade utredningen om yrkesmedicinens organisation förslag om yrkesmedicinska sjukhusenheter i Göteborg, Örebro, Umeå och Linköping. Förslagen representerar framsteg och följer principen om samhällets huvudmannaskap för denna del av sjukhusvården. Mot denna bakgrund kan frågan ställas av vilka skäl industri- eller företagshälsovården skulle vara en angelägenhet för företagen, dvs. dess förekomst avhängig av företagets goda vilja.

För storföretagen står frågan enklare, eftersom avgörandet om vilka åtgärder som skall vidtas för att ordna med industriläkare, sjukrum etc. gäller det egna företaget. För mindre företags vidkommande är otänkbart och heller ej behövt att vart och ett av dessa vidtar motsvarande åtgärder. Hur problemet borde angripas fördes på tal i en skrivelse från flera verkstadsklubbar inom Metalls avd. 1 i Stockholm för drygt ett år sedan, vilken avdelningens representantskap remitterade till Fackliga centralorganisationen. Beskrivningen avseende situationen för Stor-Stockholm äger tillämpning också på andra håll i landet. Enligt referatet heter det:

Karakteristiskt för metallindustrin i Stor-Stockholm är att den koncentrerats till vissa bestämda områden där många små och medelstora företag ligger samlade på ett geografiskt begränsat område. Inom dessa industriområden ligger också många företag, som tillhör andra branscher. Sådana områden är bl. a. Hammarby, Västberga, Ulvsunda och Solna.

Det mest rationella måste vara att flera företag inom ett sådant område samverkar om en gemensam industripoliklinik, som förslagsvis kan bestå av:

En ordentligt sjukstuga med behandlingsrum för kortvåg, massage och sjukgymnastik för ryggåkommor, EKG, utrustning för att ta hand om enkla olycksfall, vardagsjukdomar etc.

Läkare med sådana tjänstgöringstider att de också hinner med en förebyggande hälsovård, kontroll av arbetsplatserna etc.

Sjuksköterskor och annan utbildad sjukvårdspersonal.

Rullande inspektion.

En sådan tänkbar lösning av industrihälsovården för olika industriområden kan väl inte förverkligas omedelbart. Kanske kan man därför som en början tänka sig någon form av rullande inspektion i form av en rörlig specialistgrupp i en välutrustad sjukvårdsbuss som med jämna mellanrum besöker de olika industriområdena.

Den förordade gemensamhetslösningen kan naturligtvis enklast komma till stånd med samhällets medverkan. Både ur principiell synpunkt och ur synpunkten att inom rimlig tid komma fram till en lösning bör sålunda frågan om industrihälsovårdens ordnande upptas till skyndsamt utredning och förslag framläggas för riksdagen.

Med hänvisning till ovanstående föreslås,

att riksdagen i skrivelse till regeringen hemställer om utredning och förslag snarast om en utbyggnad av industrihälsovården.

Stockholm i januari 1964

Helmer Holmberg

Henning Nilsson

Hilding Hagberg